

30 CONCURS LITERARI DE NOU BARRIS

OBRES PREMIADES

Centre Cívic Torre Llobeta

CONCURS LITERARI DE NOU BARRIS

Fins al 17 de març de 2018

30
anys

celebrant
les lletres

Ajuntament de
Barcelona

PROSA CATALÀ

1r premi: JOAQUIM BOHIGAS I MOLLERA

Diàleg amb la teva consciència

Una veu interior dialoga amb un home que haurà de complir una condemna per violència de gènere

- M'agradaria saber, assumint conseqüències, a on arrenca tot això que m'està passant.

- D'ençà que eres un infant, algú et va fer creure que eres superior a la resta de persones, i que havies de continuar sent-ho com a una mena de pauta vital.

- I, ràpidament, vaig arribar a l'adolescència...

- ... i, de manera constant, sense soroll, vas estar buscant esdevenir, de mica en mica, el melic d'atenció. Et vas erigir com a una mena de líder escolar, i també de l'equip de futbol, cercant el beneplàcit dels que volies com a amics incondicionals i l'embadaliment de les noies més joves. Això era, certament, massa atractiu per a refusar-ho.

- No sabia que tot plegat podria arribar fins al final en què estic immers...

- Tenies la capacitat que les víctimes se sentissin indefenses per després obligar-les a fer, en contra la voluntat, determinades conductes i, si hagués estat necessari, mereixedores d'un càstig si no complien amb el que volies.

- Què m'estava succeint? M'estaven educant erròniament? Qui en té la culpa?

- Potser era l'inici d'un trastorn antisocial, i ningú t'ho va fer veure.

- No vaig advertir, en aquells moments, que m'estava comportant malament.

- Vas ser el primer de la classe, remarcaves, en disposar de xicoteta i explicaves, sense cap torbació, la descoberta, ben d'hora, de la sexualitat, la teva i la de les *xavales*, tal com deies, mencionant tota classe de particularitats potser no massa convenientes d'explicar. Després, feies veure que et ruboritzaves per haver-ho divulgat amb noms i cognoms. Et feies disculpar. Ho recordes? Què et movia a actuar d'aquesta manera?

- No ho sé.

- Potser un desig de poder o domini? Explica-m'ho.

- Insisteixo. Ho desconec.

- Ho saps, ara, que, a darrere, hi havia un sentiment d'inferioritat i escassa autoestima i que abusaves perquè consideraves que la persona que tenies a davant era inferior i que era incapaç de plantar-te cara? Qui et va dir que

les teves necessitats estaven per sobre de les de la resta? O potser tenies un concepte de tu mateix excessivament exagerat i amb tocs narcisistes? Algú et devia fer creure que eres el centre del món.

- Ningú em va dir que havia de canviar de conducta. Disculpa per insistir.

- Però vas continuar sense cap tipus de remordiment. En temps universitaris, amb la vida pagada a Barcelona pels pares, et vanagloriaves de donar més atenció, comentaves també en boca teva, a les diverses parelles que vas anar sumant que els continguts acadèmics, salvats pels pèls i a darrera hora, i de manera tramposa...

- ... i, segurament, vaig fer l'error de casar-me massa aviat...

- ... firmant una rúbrica en un prematur matrimoni forçat, que va acabar fallit, embolcallat de retrets i mentides, abans d'arribar a la quarantena.

- Sí, no va anar gens bé. Aquesta és la veritat.

- Vas ser capaç de privar de recursos econòmics a la teva dona, d'imposar, mitjançant amenaces disfressades de demagògia barata, un reguitzell de condicions en el mercat laboral per a ofegar-la. Volies, de veres que no ho sabies?, una persona depenent.

- No era conscient, m'agradaria que em fessis cas!

- De veritat creus que no t'adonaves del mal que estaves fent?

- Considerava que em comportava com altres nois que coneixia.

- Ets sincer? I què et va portar a ser tan impulsiu i de forma incontrolada? D'on sortia l'agressivitat? T'era indiferent el que pensés davant aquest acte violent?

- No pensava en el que podia passar l'endemà.

- Potser no vas ser capaç de saber el que et podria arribar a passar. Mai vas anticipar les conseqüències, ni per tu mateix ni per la resta. Mai vas pensar que et calia un canvi?

- Mai he considerat que hagués de canviar la manera de relacionar-me...

- ...a l'àmbit laboral, farcit de tortuositat, has anat esgrimint uns clixés paternalistes, exhibint, tot i que després negant-ho, el masclisme més ranci que justifica els més obscurs pensaments, amanint-ho amb inquietants raons de lògica. Quantes persones has humiliat, menysvalorat i atacat psicològicament amb insults i altres vexacions? La coerció no ha estat mai un mètode normal de procedir. Perquè ho vas fer? Justifica-m'ho!

- Ho torno a repetir. No m'adonava del que estava fent.

- Segur que eres capaç de jutjar correctament la situació i saber el què estaves tramant, malgrat que demanessis disculpes per reconduir els incidents o que culpabilitzessis a la resta del que havia passat. Només eren, això, unes excuses que el vent feia marxar.

- He intentat ser respectuós en les relacions de parella...

- Com pots afirmar això sense pertorbar-te mínimament? Menteixes compulsivament en parlar de respecte i compromís envers una relació afectiva. Sota un neguitós somriure, soterres un menyspreu cap a l'altre sexe, ponderes les dones com un objecte de mercaderia, per a categoritzar i valorar segons criteris que causen basqueig.

- D'acord. Admeto que he fracassat.

- Has estat incapaç d'encarar una relació de parella empàticament, com ho fa la majoria de la gent, utilitzant la demagògia com a una perillosíssima arma de fogueig que has anat disparant per anar tirar endavant. Uns abusos continuats i sistemàtics. Ara respon sincerament. No t'has observat mai al mirall?

- Sí, i no m'hi reconec.

- ...

- Però, fins ara, no havia agredit a ningú.

- Tampoc saps que una empenta en una discussió és violència física? Calia arribar a aquest extrem? Se suposa que buscaves impactar psicològicament a través del control i la submissió. Perquè les limitaves socialment?

- No veig escapatòria. Voldria tirar enrere però no puc. He fet tard. Ho sento.

- Ara el món se t'enfondra en rebre una condemna per violència de gènere que et farà entrar a la presó. La violació ha traspasat la línia vermella. Assumeix la conseqüència.

La casa del copy

2n premi: REMEI SALA I MIR**MONÒLEG**

“La Mare de Déu
quan era xiqueta
anava a **costura**
a aprendre de lletra.”

Sabeu per què en diuen costura, d'anar a escola? Perquè a les de nenes se'ls ensenyava més de fer punt i labors que de llegir i escriure. Però hi anaven poc, ve-t'ho aquí. L'àvia d'una meva amiga, des dels vuit anys havia de guardar el ramat. I no necessitava rellotge, no. Li deien:

–Quan vegis el sol que toca a can Besa, tu has de tornar a casa.

L'àvia que us dic, no havia pogut aprendre de lletra. Sé d'una dona que la seva àvia no sabia de lletra i en canvi era una excel·lent mestressa de casa: bona cuinera, sobretot. La tradició, es transmetia oralment. No la feien petar ni res, a la vora del foc, després de resar el Rosari! –que havien après de cor. Si en sabia, la mainada, del que havien escoltat d'aquelles dones analfabetes! Perquè saber de lletra els feia poca falta per viure, i quan necessitaven saber-ne es valien dels seus marits o dels senyors a qui servien. Quan l'àvia de la meva amiga tenia el xicot a la mili, sempre trobava alguna senyora de casa bona, de les que servia, que li farcia l'escrit de

sentiments i s'esforçava a transmetre'ls al noi, que havia pogut anar a escola poc o molt just per entendre les missives amb certa dificultat. Ah! I els escrits eren en castellà, que era la llengua de l'imperi.

Només cal veure escrits notarials que la meva amiga conserva de la seva vesàvia en què, tot i essent redactats en castellà, el notari els hi llegia en veu alta traduïts al català, perquè es fes el càrrec d'allò a què es comprometia.

L'àvia que us dic, de gran, era canallera a més no poder i els feia unes coques, quan pastava, que la canalla se'n llepava els bigotis. Sempre trobava alguna cosa bona per donar-los-hi. Això, la meva amiga ho sap perquè va parlar amb una dona que quan era petita no se'n movia, de ca l'àvia. Vivien al mateix carrer i s'hi trobaven bé, a casa seva. La menuda era de can Rofes, l'àvia de cal Catarrí. Tanmateix, l'àvia de la meva amiga no s'havia adonat mai que sense saber de lletra es perdia el meitat de la pel·lícula, i que, arran d'això, depenia massa del marit, que per sort era un sant baró.

I quan s'havien de resoldre interessos, cap a cal notari falta gent!, tot i no saber de lletra. A les escriptures de la vesàvia que ella guarda, la vesàvia hi va fer un gargot a tall de firma.

Per parlar es valien de les dites i les frases fetes, que feien anar en dansa perquè les coneixien com la palma de la mà; sempre trobaven l'escaient per a cada cas, i les escollien amb desimboltura, com si res.

De fet, ni s'havien plantejat que haguessin de saber de lletra per ser més lliures. Acabat de fer, no els feia gaire falta.

Al segle XX les coses van començar a canviar, però no tant com us penseu! El Govern va voler intervenir en les dones allixonant-les, de manera que, de lletra, poca o molta n'aprenien –castellana, és clar!–, i fins i tot els ensenyaven català els dissabtes. Sempre hi havia dones que feien l'orni i deien que no sabien de lletra per signar amb el dit, fins al punt que van perdre l'hàbit d'escriure.

A les escoles, les noies s'hi feien les mitges, i, perquè anessin més de pressa a acabar-les, la mestra els feia una troca amb un pet de monja (galletes en forma de mitja esfera). No en devia estar poc, de remollit, el pet de monja, quan acabaven la tasca!

Tanmateix, a escola, un dia per naps i un altre dia per cols, no s'hi acostaven pas gaire, fins al punt que el Govern va implantar la *formación del espíritu nacional* que els havia de servir un cop casades per conduir la casa. Les qui feien el batxillerat (nenes de casa bé) havien de fer una canastreta per al dia de l'endemà; també els impartien uns cursos de tall molt rudimentari

que feien que qui podia ho soplís enviant-les a aprendre a cosir a ca la modista. Les altres, com l'encantadora àvia de la meva amiga, n'aprenien entre elles, per no gastar.

Va arribar que a les escoles, els matins es dedicaven a aprendre de lletra, res: les quatre regles, un xic de vocabulari i poca cosa més. Així alliberaven les tardes per fer labors.

La meva amiga, però, de petita era negada per fer-ne, de labors: aprendre a fer cadeneta li va costar Déu i ajut. N'hi ensenyava sa mare i, quan ho feia ella semblava bufar i fer ampolles, però quan s'hi posava la menuda no sabia pas per on girar-se, amb el ganxet i la llana. La qüestió era que mai li quedava el punt clos. Només amb el temps i la corresponent adquisició de maduresa ho va resoldre.

La pròxima dificultat que la meva amiga es va trobar va ser en la confecció de bufandes. Sa mare prou els hi començava amb una amplada raonable, però ella, sense saber ni com ni per què, les anava estrenyent, estrenyent... de manera que si no les hagués deixat a temps haurien acabat en un punt, i en lloc de bufandes haurien estat triangles. No aconseguia girar les passades de manera que es mantingués l'amplada, sempre poruga d'eixemplar-les massa, i aquest era el resultat: bufandes que haurien acabat en punta!

També en ganxet, sa mare li va donar llana per fer quadres d'aquells que fan "quatre punts alts, una cadeneta i tornar-hi, quatre punts alts i cadeneta..." La dificultat es trobava a les cantoneres, que mai no tenien la proporció de punts alts i cadenetes per fer un quadre de ganxet pla i quadrat. No us creuríeu mai què li passava: que li quedaven els quadres afarbalanats!

Mal m'està dir-ho, però si coneguessiu la meva amiga ja madura veuríeu que fa coses de ganxet creatives a petestois. S'ha inventat punts i tot. Es veu que l'amor propi la impulsava a practicar fins al punt que ara, això del punt, ho domina. Però ja és massa tard perquè ho sàpiguen la mestra i sa mare: ja no hi són!

Quan sa mare li va substituir el ganxet per la vora d'un mocador, a ella no se li va acudir altra cosa que fer una restellera de punts alhora: es pensava que així en faria més via! La mestra es va portar les mans al cap i no va parar fins que va parlar amb la mare per buscar-hi una solució. D'aquest fet li van donar un mocador de vora foradada, però va ser inútil: allò d'agafar un gruix de fils ni massa ample ni massa prim i fer una puntada a la roba no li cabia al cap, i en canvi ara prou que en sap!

Per reblar el clau, van assajar la punta al coixí. La nena prou s'aprenia els punts i el sistema de fixar-los amb agulles. Només hi havia una pega: que

no sabia apujar i abaixar el fil dels boixets, de manera que quedaven desnivellats: era un caos! No m'abstindré de dir, però, que ara fa unes puntes al coixí que més d'una puntaire professional li agradaria inventar-se-les com ella.

L'opinió de la mestra va ser que servia molt per estudiar, però és clar, això representava prendre el paper als homes i no li proporcionava feines sòlides amb què autosatisfer les seves necessitats. El cas és que als homes els costa, encara ara, de perdre el seu lloc d'honor a les oficines i els despatxos fent tasques com ara dur la comptabilitat d'una empresa o exercir el seu ofici, encara els costa admetre que les feines que feien les dones abans, ara les fan les màquines, i que cal trobar llocs de prestigi per a les dones actuals que les recol·loquin en un lloc de privilegi.

I, naturalment!, hi ha dones que superen la capacitat intel·lectual de molts homes, mentre ells malden per mantenir el poder que els estan prenent!

S'ha d'admetre que en dos segles hi ha hagut uns canvis socials més profunds que en milers d'anys.

Barcelona, 8 de març de 2018, Dia Universal de la Dona Treballadora

Accèssit: XAVIER VILAPLANA FEIXA

EL VENTRE DE LA CIUTAT

Després de tots aquests anys, encara recordo el plaer que sentia cada vegada que deixava el barri de certes confortables en el que vaig créixer per endinsar-me en aquell món insòlit al ventre de la ciutat. Centenars de vegades vaig recórrer aquells carrers estrets per deixar-me caure en algun d'aquells bars aturats en el temps que eren el testimoni d'un Barcelona que es resistia a desaparèixer.

Navegant per aquell mar amb els meus companys de tripulació, teníem un indret on arrelar les nostres nits. Cada dissabte era de rigor la nostra visita al bar Califòrnia, a tocar de la plaça George Orwell. Allí habitaven tots aquells personatges que tenien els seus destins lligats a la incertesa d'aquella selva de carrers estrets. La ciutat semblava haver-los engolit i els mantenia atrapats en el seu ventre, en una digestió difícil que semblava abocar-los molt lluny d'on haurien apuntat els seus somnis. Recordo com aquelles nits la cervesa i l'absenta em submergien en un món oníric que em feia creure que tot era possible i que em feia oblidar que jo també podia acabar engolit per aquell ventre.

De totes aquelles nits, n'hi una que recordo especialment. Després de trobar-nos com sempre davant el Zurich vàrem seguir la inèrcia dels nostres passos Rambla avall per enfilars després el carrer Escudellers i passar per aquells bars coneguts en el pelegrinatge de la nit: el Bambi, el Tabú, el Tequila, el Paso... Tot d'una vam topar amb un fet desconcertant que va marcar el final d'una època. El bar Califòrnia tenia la seva persiana baixada.

En tots aquells anys, si el carrer Escudellers hagués estat una equació, el Califòrnia era sempre un element constant i immutable. No vam trigar massa en trobar un dels parroquians habituals que havia trobat refugi en un dels bars dels voltants. Ens va explicar que la Mari, la propietària, havia traspassat el bar perquè li havien fet una bona oferta que li permetia iniciar la seva jubilació lluny dels aires de taverna.

La Mari havia estat tota una institució en aquell racó de món. Ningú millor que ella podia donar testimoni del pas dels anys en aquell carrer de canalles, borratxos i poetes. La recordo sovint en un extrem de la barra jugant al dominó amb els clients. Sempre mantenia una actitud cordial però alhora sabia guardar les distàncies. Sota la petjada que els anys havien llaurat en el seu rostre, s'endevinava encara una dona que de jove devia ser ben bonica.

La Mari havia estat al llarg de molt anys la espectadora d'un teatre que s'oferia cada nit a l'altra banda de la barra. Des d'aquella platea observava tots aquells personatges que representaven la seva funció en el ventre de la ciutat: ofegant angoixes, anestesiant misèries, oblidant somnis, compartint rialles i silencis, morint una mica en cada copa... Nosaltres, com tants d'altres, havien estat només una petita escena d'un acte en aquella llarga funció que s'obria en aixecar cada dia el teló de metall.

I de totes les històries, crec que n'hi ha una que la Mari devia recordar d'un forma especial. Va ser al 1977. Era un època molt efervescent del carrer Escudellers. Eren aquells temps en que desembarcaven sovint els vaixells de la marina americana al port de Barcelona. En aquells dies, tots aquells carrers oferien a aquells joves tota una oferta de plaer carnal i evasió etílica. Amb el vaixell a port s'aventuraven en un altre mar que s'obria a cada banda de la Rambla, on podien sentir-se per una nit com a conqueridors, naufrags o pirates, segons maneguessin el seu timó en la terra ferma.

Un d'aquell joves es deia Johnny i va deixar la seva àncora al bar Califòrnia. Aquella nit d'esbarjo va experimentar com aquell ventre de la ciutat l'engolia a cada copa fins a esborrar per complet la seva carta de navegació. La història explica que va preguntar per on era el lavabo però

no va entendre bé les indicacions, de tal manera que va acabar entrant al magatzem. Un vegada allí la seva fortuna el va portar a ensopegar amb unes caixes i caure estabornit a terra, on va restar dormint la mona, sense que la Mari se'n adonés al tancar. I en Johnny no va poder embarcar.

I fins aquí aquesta podria ser una simple historia de borratxos, com tantes altres havia viscut el Califòrnia, però aquella nit aquell ventre de la ciutat va obrar un prodigi salvant aquell jove d'un altre ventre implacable. En sortir de port , el vaixell del jove *marine* va topar amb un vaixell mercant. Molts dels joves d'aquella tripulació van morir engolits sense pietat per un mar gelat. Només alguns van aconseguir arribar nedant fins al port o van topar amb la bona sort de de ser rescatats pels pescadors. Els que van beure més la nit anterior van ser els primers en desaparèixer en l'aigua negra.

A l'endemà, quan la Mari va aixecar persiana es va topar amb en Johnny que estava tot desesperat per sortir i acudir a embarcar al seu vaixell. La Mari, que ja coneixia les notícies del tràgic accident, el va abraçar mentre li deia: "Avui has tornat a néixer".

Durant anys, el jove *marine* va mantenir correspondència amb la Mari. En aquelles cartes li parlava de la vida que havia pogut tenir gràcies a aquella

persiana baixada per un caprici del destí, la nit que la ciutat se'l va empassar en el seu ventre.

I passats ja uns quants anys, aquella persiana es va tancar també per nosaltres, però aquella vegada, a diferència d'en Johnny, nosaltres restàvem fora, disposats a seguir navegant per aquelles nits, amb les nostres aventures de pirata, amb els nostres naufragis i les nostres rialles de taverna.

FI

PROSA CASTELLÀ

1r premi: CRISTINA RUIZ GALLARDO

“Baldosas amarillas”

“Baldosas amarillas” era algo más que una librería, era una puerta a otro mundo, uno lleno de libros y sueños tejidos con letras. Su interior, exquisitamente cuidado hasta el último detalle, presentaba unas estanterías lacadas en color verde esmeralda que, como enredaderas cuadrículadas, cubrían las paredes en toda su amplitud y se bifurcaban en la parte interior. Del techo colgaban un par de lámparas de cristal de colores. El suelo, cubierto de vinilo fotográfico, reproducía un campo de hierba reluciente, atravesado por un reluciente camino de baldosas amarillas, el que daba nombre al establecimiento. Un amplio mostrador de madera de cerezo se extendía un metro después del escaparate, junto a una mesa donde estaban expuestos los libros recién llegados. Al fondo, una labrada escalera de caracol de madera, con esmeradas tallas que reproducían formas orgánicas, vegetales imposibles extraídos de los relatos de Julio Verne o las fachadas de Gaudí, ascendía majestuosa a la segunda planta. Allí se ubicada una amplia sala en la que se organizaban presentaciones e interminables charlas literarias.

Elisa llegó a la librería temprano, como cada mañana, algo más de una hora antes del horario de apertura. Le gustaba hacerlo para disfrutar a solas de aquel santuario, iluminado por la primera luz de la mañana, que se colaba por entre los huecos del escaparate que dejaban los libros y carteles

expuestos. Así, lejos de los clientes y los curiosos que irían desfilando durante el día, podía fundirse con la energía que se concentraba en el interior de aquel mágico establecimiento. Dejó el abrigo en el pequeño despacho que había detrás del mostrador, cogió el plumero y la gamuza brillantadora, y salió a repasar las estanterías y el mostrador. Con suavidad, deslizó las oscuras plumas por entre los libros y los estantes, con todo el cariño y el mimo, dándoles los buenos días. Llegó al estante donde descansaba un volumen huérfano de sus hermanos de trilogía, el último de las saga “Atardecer”, caído sobre el hueco que habían dejado los volúmenes I y II, derrotado por la tristeza. «No te preocupes», le susurró con emoción contenida «pronto volverás a estar con tu familia, te lo prometo, ya he llamado al distribuidor para que los traiga cuanto antes. Nunca volverás a estar solo, tienes mi palabra». Su conexión con aquellos libros iba mucho más allá de su relación material como simples objetos. Sí, eran la mercancía de su negocio, pero no podía sentirlos así, no cuando los veía vivos, con alma, cuando los consideraba sus únicos compañeros de vida.

Dieron las diez en el reloj y Elisa se vio obligada a abrir las puertas de la librería. La campanilla de la puerta anunció, minutos después, la entrada del primer cliente.

–Buenos días, ¿en qué puedo ayudarla? –preguntó con su mejor sonrisa a la señora mayor que acababa de entrar.

–Pues verá, querría un libro para mi nieta, que es su cumpleaños.

«Niños pequeños destrozadores de libros» pensó Elisa horrorizada «tengo que evitar a toda costa ese sacrificio».

–¡Oh, cuánto lo siento! No tenemos libros para niños.

–Vaya ¿y eso?

–Pues porque no se venden mucho y los hemos liquidado.

La mujer forzó los ojos detrás de sus gruesas gafas progresivas para intentar alcanzar a ver al fondo de la librería donde, efectivamente, había libros infantiles, pero su precaria visión no le permitía asegurar que lo eran. Tampoco tenía ganas de caminar hasta el fondo de la tienda para comprobarlo, así que aceptó con resignación la palabra de la librera, «a fin de cuentas su negocio es vender libros, ¿por qué me iba a mentir?» reflexionó la anciana. Se despidió con cordialidad y salió de la tienda. Elisa respiró aliviada. Aprovechó la ocasión para acercarse a la sección infantil y trató de disimularla lo mejor que pudo, escondiendo un poco los de colores más llamativos para que pasaran desapercibidos.

La campanilla volvió a sonar un par de horas después. En esta ocasión, una chica joven con gafas negras de pasta, entró con decisión y alegría en la tienda. «Esta será más difícil...» pensó Elisa contrariada. Sin embargo, no tardaría en encontrar la estrategia adecuada para lograr su objetivo.

–Hola ¿puedo ayudarte?

–No, sólo miraba, gracias.

«Vaya, así que eres una merodeadora...».

Dejó que la chica se acercase a la primera de las estanterías, la que ocupaba el espacio entre la entrada y el mostrador, sin dejar de observarla ni un momento. Se acercó a ella lo suficiente para que fuera consciente de su presencia, pero dejando un espacio prudencial. La chica se giró a mirarla y Elisa le sonrió con entusiasmo. La muchacha volvió a concentrarse en los libros y se desplazó por la tienda, siguiendo el camino de baldosas hasta la estantería que tenía un cartel identificativo que rezaba “Ciencia Ficción”. Elisa la siguió manteniendo la misma distancia. La chica, cada vez más incómoda, la volvió a mirar preguntándole con la mirada: “¿no tienes nada

que hacer?”, pero la librera volvió a sonreírle de una forma aún más exagerada, rozando lo siniestro.

-Bueno..., adiós, ya volveré otro día que... haya más gente.

Elisa se despidió de ella con la mano, feliz de haber logrado espantarla tan rápido. Miró el reloj que descansaba sobre la puerta y comprobó que tan sólo quedaba media hora para cerrar e irse a comer. Sonrió optimista.

Se acercó al mostrador y cogió las llaves para prepararse para cerrar, pero, en ese instante, un señor de mediana edad entró en la tienda. La saludó y fue directo a la zona de novedades. Tras un rápido vistazo, tomó en sus manos la nueva novela de Artemio Cruz y se acercó al mostrador para pagarla. Todo fue tan rápido que Elisa no tuvo tiempo de reacción. Tragó saliva y se puso tras el mostrador, tomó el libro en las manos, cogió la pistola para leer el código de barras y, de pronto, una idea cruzó su mente.

-Vaya, parece que no reconoce el código –dijo fingiendo estar contrariada con el fallo que ella misma estaba provocando–. No, no, no lo reconoce.

Escribió algo en el teclado del pequeño ordenador que hacía de caja registradora y volvió a intentar leer el código sin resultado.

-A ver si puedo meterlo a mano.

-La tecnología a veces falla.

Elisa tecleó un código incorrecto, y, como era de esperar, la respuesta fue de error por parte de la máquina.

-Lo siento, pero no lo reconoce y si no lo registro en la máquina no puedo cobrárselo.

-Vaya ¿y eso? Si el precio está marcado en la solapa...

–Ya, pero la máquina lo registra en el inventario para reponer el ejemplar y para hacer la caja del día. Lo siento, sin no puedo registrarlo no puedo vendérselo.

–¿Y si vengo a la tarde?

Elisa se vio contra las cuerdas. Debía tomar medidas drásticas.

–Esta tarde tendré cerrado.

–Bueno, pues si no hay nada que hacer iré a ver si lo encuentro en otra librería.

–¡Perfecto! –replicó Elisa encantada con aquella respuesta. Mantuvo la sonrisa hasta que el hombre salió de la tienda. Corrió entonces a la puerta y la cerró con llave, poniendo el cartel de “Cerrado” en el cristal.

–Bueno chicos, tal como os prometí, hoy no tendremos que despedirnos de ningún compañero. De hecho, estoy empezando a pensar que, lo mejor será que no tengamos que hacerlo nunca más.

Y, desde ese momento, “Baldosas amarillas” sólo abrió sus puertas para Elisa.

2n premi: ARÁNZAZU GORDILLO TORRICO**EL CUIDADOR**

Con la misma desgana que de costumbre, hunde el cepillo entre sus cabellos ya grises. Piensa que lo lleva demasiado corto, pero no se permite añorar su melena cobriza de antaño, ya no. Ecurridizos entre sus dedos, recoge esos hilos plateados bajo la nuca con un viejo pasador. Nada de colorete. Mira de soslayo el frasco de perfume que reposa sobre el estante, «te daban ganas de morderme cuando olías este perfume», susurra frente al espejo. Pero en seguida se reprende por ello. No sabe porque ha adquirido esa fea costumbre de hablar de él en pasado, como si ya no formase parte de su presente, como si no estuviese ahí, a pocos metros de ella, todavía durmiendo en la cama.

Se prepara un café y lo toma de pie, como siempre hace: años atrás por las prisas del día, ahora— ya jubilada— por costumbre adquirida. Apoya la frente sobre el cristal de la ventana y ve pasar a la gente, con el ajetreo de un jueves cualquiera, inmersas en sus vidas. El reloj de la iglesia, a lo lejos, anuncia las ocho; hora de comenzar una rutina a la que no ha acabado de acostumbrarse, a pesar de que ya llevaba hilvanándola tres años.

Se viste y comienza a asearlo. Como cada mañana: con suavidad, le humedece el rostro con un paño, la nuca, el cuello. Le besa la frente.

—¿Cómo has dormido hoy, cariño? — le pregunta.

Silencio.

—Yo me desvelé. Los vecinos discutían de nuevo, ya sabes, son gente extraña.

Silencio.

Le masajea los brazos, las piernas y los pies. Siente entre sus manos la piel áspera, la carne acartonada de él. Al principio ella se estremecía, ahora ha acabado por acostumbrarse, intenta no pensar, prefiere no pensar.

Llega antes de lo previsto, todavía no son las nueve. Ella, al abrirle la puerta, no puede evitar cierta decepción. La verdad es que esperaba una mujer, el último hombre que le enviaron desde la empresa de *Servicios y Cuidados* había resultado una calamidad. Aunque aquel cuidador tenía fuerza suficiente para manejar a Antonio— su marido—no tuvo paciencia alguna para la comida y el aseo. Varias veces, incluso, había vomitado mientras lo limpiaba.

—Soy el cuidador— dice el hombre desde la puerta— Tengo la titulación de enfermero y, como ha podido observar, con disimulada elegancia, por cierto, soy cojo. Ya sabe usted cómo funciona esto, si en una semana no

está conforme con mis servicios —guiña un ojo— me devuelve a fábrica y le traerán uno menos defectuoso— echa a reír.

Ella lo hace entrar y le explica la rutina de su marido, las costumbres de la casa. Tras las explicaciones pertinentes, pasan a la habitación de Antonio que, inmóvil, observa el televisor sin prestarle atención.

—Cariño, éste es el nuevo cuidador— anuncia ella, pero Antonio no mueve nada, ni tan siquiera desvía un ápice la mirada hacia ese nuevo cuidador, que lo saluda con un gesto simpático— No se esfuerce. Son pocos ya los días en los que despierta siendo un poco él— se lamenta ella.

Un mes. Un corto y casi imperceptible mes le duró a ella la esperada jubilación. Antonio le había preparado una fabulosa sorpresa: la recogió su último día, en la oficina donde trabajaba de telefonista, y se la llevó directa al puerto, en un taxi cargado de maletas con ropa nueva y cara. Navegaron a bordo de un gran barco durante veinte días: Roma, Palermo, Atenas, Alejandría. El mundo entero giraba para ellos. Hicieron incluso el amor, no de forma automática como venían haciéndolo en los últimos años, sino con rabia, con fuerza, con alivio. Durante el crucero planificaron los que serían sus siguientes viajes, sus siguientes años. Antonio insistía en comprar con los ahorros que tenían un apartamento en la playa, pero ella se quejaba que, de hacerlo, dejarían a sus tres hijos sin herencia alguna.

Al final, el dinero del apartamento, de los viajes, de la herencia, de los sueños resquebrajados por la bruta realidad, se lo estaba consumiendo esa empresa que le enviaba un cuidador tras otro. Apenas estaban deshaciendo las maletas del crucero cuando Antonio se consumió bajo las fauces de un ictus, y ella se consumió también: viendo, impávida, pasar los días de una vida que no creía propia, tan lejos de la prevista sobre el mar hacía ya tres años.

El cuidador pronto adquirió las costumbres del matrimonio y, en pocos días, se había vuelto imprescindible en aquella casa, algo más alegre desde su llegada. Ella lo observaba cojear con ganas de arriba para abajo, y atender a Antonio como nadie lo había hecho hasta el momento, sin atisbo de compasión, hablándole como lo que era, un hombre.

Muchas mañanas ella se unía al paseo diario y los tres tomaban un café en alguna terraza. Ella paraba unos minutos a hablar con el quiosquero y compraba el diario que, tras la comida, el cuidador leía a Antonio.

El cuidador manejaba una voz acogedora, y leía con un tono y un timbre que hipnotizaba a cualquiera que lo escuchase. Se sentaban los tres en el sofá, el cuidador en medio para que los dos pudiesen ver bien las fotografías de las noticias que relataba. De vez en cuando, ella se quedaba

dormida y se despertaba avergonzada con la cabeza sobre el hombro del cuidador, que dejaba de leer cuando la veía dormir.

Con el paso de las semanas la siesta se tornó una costumbre más; ella, distraída, bostezaba y se dejaba caer sobre el hombro del cuidador. A veces no se dormía, pero lo simulaba para recrearse en unos de sus mejores momentos diarios: notarse acogida sobre aquel hombro le gustaba y se dejaba llevar. Entonces Antonio empeoró y, durante varios días, tuvo que guardar reposo en cama. Fue en aquellos días que el gesto de la cabeza de ella en el hombro del cuidador se transformó en un abrazo, y en una caricia sobre su cabello gris, y en manos entrelazadas, y en roces distraídos sobre sus pechos y al final, en un beso lento y cuidado.

Después del beso ella echó distancia en aquello extraño que le estaba sucediendo, procuraba pasar el día entretenida, alejada de ellos, limpiando enfadada y tratando las cosas con una violencia inusual en ella.

Entonces llegó la noche en que ella durmió de nuevo junto a su marido, y le habló bajito al oído; le recordó aquel viaje en barco, y le dijo cuánto lo amaba y cuánto lo amaría siempre. Y por la mañana no recogió su cabello bajo el viejo pasador, se perfumó el cuello y se coloreó las mejillas. El reloj de la iglesia tocó por fin las nueve, y ella abrió con ímpetu la puerta.

—Buenos días. Soy Carmen, la nueva cuidadora.

POESIA CATALÀ

1r premi: DAVID DOT CERVERA

TREBALL DE CAMP

[Mosaic de tercets 4/6/4]

TREBALL DE CAMP

I

Tapís de líquens

a l'escorça envellida,

pell i refugi.

El cep ressec

custodia la vinya,

nu d'alegria.

Cada pedaç
és sargit pels camins
i ofert al riu.

L'ocell del pèlag
explora en solitari
el territori.

D'argila aspra,
al cor del canyissar,
l'hivern n'és ple.

Ara verdeja,
encès pel fred sembrat,
el camp de blat.

Al fil, tres garses.
Al marge, l'ametller.

Al cor: hivern.

En letargia,
el paisatge reposa
orfe de tu.

El caramell
com l'ocell que brosteja
repta el temps.

II

Gat tatuat,
al teulat que el matí
reviu més negre.

A la barana,
la tórtora tremola;
no pas de fred.

Mutila el xop,
la serra. I el corc
devora el cor.

El gra de blat
que el colom picoteja
és el present.

[Mosaic de tercets 4/6/4]

2n premi: ORIOL SOLÀ I PRAT*Ai, la rima!*

Ai, la rima! La rima, la rima...

Petit art, on cada lletra prima.

Tothom concentrat en el final:

Com acabarem? No!, no és igual!

Val la pena rumiar-hi una estona;

fins i tot diria que emociona

quan et surten versos ben lligats.

La Mètrica... amb nobles propietats!

Però potser al final... la feina esgota,

perquè no et pots passar ni una gota:

la ratlla establerta és tan tan fina,

que una sola lletra t'incrimina

si està posada fora de lloc.

I això és suficient: el text al foc!

Procures teixir versos rodons,

fins que n'acabes fins als... Bufons,

queden, quan estan ben lligadets!

No costa: en fan també els més xiquets

si hi dediquen paciència i constància.

Amb un simple vernís d'elegància,

qualsevol tema hi pot ser tractat:

la vida, la mort, la dignitat.

Però també d'altres, molt més lleugers:

els somnis, els vicis, els diners.

Poden fer pensar, o plorar... o fer riure;

o incrementar les ganes de viure!

S'hi pot encabir tot l'ideari...

per llegir damunt d'un escenari

o bé asseguts a un vell balancí.

No em direu que no dóna de si,

aquest joc d'escollir una grafia:

només cal fer-ne una bona tria;

sí, un petit art, cada lletra prima.

Ai, la rima! La rima, la rima...

Accèssit: JOAN PONS VALLS**Via llibertat**

Gaudim de les hores de llibertat que ens queden

Un túnel és a les envistes,
un d'aquells ben foscos i llargs,
que acostumen a passar.

Assaborim-ne els darrers minuts

Un d'aquells on enraonem amb metàfores,
recordeu,
per assegurar la remor que ens manté vives.

Fruïm-ne dels últims instants

Penseu que,
si no fallen cartografies,
som a metres del nou inici.

Llum!!

Guilhèm Blake
(vivint els fets d'octubre de 2017)

POESIA CASTELLÀ

1r premi: AMANDO GARCIA NUÑO

PLENITUDES DE AMOR Y HUEVOS FRITOS

Esta es mi ruta, con paraíso al fondo

(Verlaine)

Anoche cené huevos, no lo oculto.
Resultó una experiencia
fugaz como el amor.

Primero vi temblar
la yema bajo el tacto de mis dedos.
Se derramó después
hasta inundar mi boca de matices
con el sabor exacto de los besos.

Se fue quedando frío, sin embargo,
al goteo del tiempo.
Mastiqué, entre tristezas de puntilla,
esa aceitosa palidez del gozo.
Después rebañé el plato
para que no dejara huella ni el deseo,
y fui a ver la tele, como siempre.

Nunca escarmiento, cenar mucho
puebla mis digestiones
con toda esa acidez de la nostalgia.

No conviene a mi dieta de amarguras
relamer la memoria
como si en vivir ya no hubiese postre,

pero, de vez en cuando, lo confieso,
me gusta recordar
plenitudes de amor y huevos fritos.

2n premi: ANA M PEREZ ROMERO

“Es tan fácil” .

Es tan fácil la vida
si te lleva consigo.
si te quiere, te mima
al decirte, “mi amigo”.
Es tan fácil dejarse
deslizar por su sitio,
qué sencillos los días
sin dolor, sin espinos...
Y que pétrea, la vida
si te cierra el camino,
si te dice “no pasas”,
despojado, vencido.
Y que tristes los días
si tu vida es el frío,
si tu vida no es nada
y te pende de un hilo.
Pero a veces, a veces...
vuelve a ti como un hijo,
igual que un gato manso
se desdice en lo dicho.
Y te atiende y te besa
volviendo a ser camino,
regalando sus brotes
cuando eras chamizo.
Frotando su cabeza
en pecho dolorido,
retirando la sangre,
poniéndote el abrigo.

Es tan fácil la vida

Si te lleva consigo...

HUMOR CATALÀ

1r premi: MAURICI CAPDET MATEU

Cinc minuts amb en Màrius

Saps què és el que m'agradava més de la teva dona, Màrius? Bé, el que m'agrada, perquè ella encara és ben viva, no pas com tu, que ens l'has feta ben grossa a tots els que t'estimàvem. Mira que plegar veles així de sobte, d'un dia per l'altre... ja et val, home! Francament, a mi m'ha dolgut molt assabentar-me avui mateix que tenies la salut tan delicada. Però tu, a la teva, vivint com si encara tinguessis vint anys, i no, Màrius, ja fa molt temps que vam deixar enrere la vintena. I va, i resulta que entre plaques de titani, claus diversos, un marcapassos, un bypass i vés a saber quantes coses més, deuries tenir més cicatrius que en Frankenstein. Em sembla que en lloc d'enviar-te als de la donació d'òrgans seria millor cridar els del punt verd; amb un bon reciclatge, segur que en trauran més profit, de tu. Un irresponsable i un pocavergonya, això és el que ets. Això sí, per fi he entès allò de la samarreta.

Però bé, al que anava, que perdo el fil i tampoc m'hi puc estar gaire estona aquí dins, que hi ha un fotimer de gent que ha vingut a acomiadar-

se de tu i no voldria pas provocar un embús. Vols saber què és el que m'agrada més de la teva dona? Segur que ni ho sospites, i deus pensar que ara et parlaré dels seus magnífics pits, tant els que tenia de jove com els de nova factura que tan bé li van modelar en aquella clínica. Per cert, ara ja és tard i potser pensaràs que sóc un penques, però hauria estat de justícia que ens haguéssim repartit les despeses de l'operació, que, si no recordo malament, va costar un ull de la cara. No hauria hagut de ser un cinquanta per cent cadascú, perquè tu els vas gaudir molt més que no pas jo, però potser sí un vuitanta vint o setanta trenta. En fi, és igual, això ara ja no té cap importància, no creus? Després de tot, estaves carregat de duros, tu.

Doncs el que et deia: encara que pugui semblar mentida, no són pas els pits, el que més admiro de la Carme. I tampoc és el cul, malgrat que, evidentment, no en tinc pas cap queixa, perquè és un cul molt ben parit, i que, a més a més, m'ha permès poder fer realitat totes les meves fantasies. És que mira que has estat de sort, eh, Màrius? Bé, de fet, jo tampoc em puc queixar. Has tingut una dona que mai s'ha negat a experimentar coses noves i ha satisfet els nostres instints més mamífers i primaris. No et pots imaginar quants homes t'envejarien si ho arribessin a saber i quants li anirien al darrere; farien cua i una llista d'espera més llarga que les dels hospitals, ja t'ho dic jo. Però no, estimat amic, aquestes coses convé

guardar-les en la intimitat de la parella, com bé vas fer tu. Jo estic convençut que tots aquests que parlen tant de totes les filigranes que fan al llit, en realitat se n'inventen la meitat o més. I, pel que fa a mi, pots estar tranquil, que si mai abans vaig comentar res a ningú, ara tampoc ho faré.

Així que ja veus, no són els pits, ni el cul, ni els ulls, ni tampoc els seus llavis, el que em fascina més de la teva dona. I mira que té uns llavis (molsuts, tendres, gruixuts...) que, només de pensar-hi, m'abraonaria sobre seu ara mateix i li fotria la llengua fins a la campaneta. No, Màrius, no, el que sempre m'ha agradat més de la Carme ha estat l'amor incondicional que ha sentit per tu. Com t'ha estimat, aquesta dona, noi! No sé què li donaves, però l'has tingut enamorada fins que la ferralla del teu cos ha dit prou. I això, Màrius, no té preu, no es paga ni amb tot l'or del món. Escolta, no et creguis pas ara que et dic tot això perquè em senti gelós de tu, eh? Ni tampoc tinc pas la intenció d'ocupar el teu lloc, que et quedi ben clar. I és que, encara que jo o un altre home intentés festejar-la, pots estar ben segur que la Carme no tornarà a enamorar-se de cap altre home. Per a ella has existit tu i només tu. Ja ho veuràs, posaria la mà al foc sense dubtar-ho ni un instant.

Ai, la Carme! Jo crec que si alguna vegada m'hagués enamorat, probablement hauria estat d'ella, però ja saps que l'amor i jo no estem fets

l'un per l'altre. Quina gran dona! En tots els sentits, eh? Bonica, amable, empàtica, riallera, simpàtica, divertida, seductora... i fogosa, sobretot molt fogosa. Compte, que no m'agradaria que ara pensessis que destaco la seva fogositat per sobre de les altres virtuts, eh? Tot i que, pel que fa a mi, és el tret que jo he tastat i conegut més, perquè et puc ben assegurar que mai m'he trobat amb una dona com ella, i tu saps prou bé que el meu currículum no és pas curt, modèstia a part.

De fet, si t'ho rumies bé, en la Carme tot encaixa: la seva fogositat ha estat proporcional al seu amor. I, clar, tu li podies retornar tot l'amor que ella et donava, perquè se t'ha de reconèixer que sempre has portat la teva dona com si fos una reina, però satisfer tot el seu desig sexual ja eren figures d'un altre paner, oi? Malgrat tot, vas ser prou intel·ligent per adonar-te'n i admetre que tu sol no podries donar-li tot el que anhelava. I és d'admirar la teva actitud, t'ho dic sincerament, perquè ni l'u per cent dels homes que hi ha en aquest món haurien actuat com ho vas fer tu. Jo diria que aquesta és la mostra més gran de tot l'amor que la Carme t'inspirava. En aquest sentit, ella tampoc pot tenir cap motiu de queixa.

I què puc dir jo? Que n'he estat el gran beneficiat durant tots aquests anys? Sí, ha estat així, i us ho agraeixo a tots dos, però principalment a tu per haver-me introduït en la vostra relació. No obstant això, si arribo a saber

que estaves tan fumut, m'hauria anat retirant progressivament dels nostres trios sexuals, perquè ara resulta que la Carme m'ha demanat si puc passar el cap de setmana amb ella per tal que no es senti tan sola, i t'asseguro que no les tinc totes. Com m'exigeixi més del que puc donar, no m'estranyaria acabar com tu qualsevol dia d'aquests.

Hòstia, Màrius, com me l'has pogut fer tan grossa...

2n premi: ROBERT SISCART RODRIGUEZ**Una portera, un gos i un afer misteriós**

La Maria estava acabant d'escombrar l'entrada quan va veure al nen del tercer traient a passejar el gos. La portera va pensar en aquella inoportunitat, maleint els ossos d'aquelles dues criatures. Només d'imaginar-se'ls tornant amb fang enganxat a les potes ja es posava malalta. Per sort aquelles preocupacions passarien a la història, aquell era el seu últim dia de treball. L'endemà començaria una nova etapa, la de la jubilació. No hi haurien més veïns mal educats, ni nens insuportables, ni cap més bestiola deixant-li un regalet en algun replà.

Al cap de cinc minuts va baixar l'avi del nen, subjectant un entrepà.

—Bona tarda, Maria. Ha vist cap a on anava el meu net?

—Bona tarda, senyor Francesc. No fa ni cinc minuts que ha sortit per aquesta mateixa porta amb el gos. Suposo que anaven al parc.

—Doncs vaig a veure si soc a temps d'enxampar-los, que el molt beneit s'ha descuidat de berenar.

Va ser acabar la frase i el gos va aparèixer arrossegant la corretja pel terra. Es va aturar a l'alçada de l'avi i se'l va mirar amb ulls de babau. Després va girar el coll i va mirar a la portera.

—Aquest marrec no n'aprendrà mai —va protestar l'avi—. Vaig a veure si el trobo. Algun dia no se n'adonarà i perdrà el cap!

—Vagi, vagi...

L'avi va agafar la corretja i es va endur el gos en direcció al parc, a la recerca del seu net. La Maria es va quedar palplantada, amb l'escombra entre les mans, mentre observava com ell s'allunyava.

Al cap d'una estona va arribar un dels poc veïns joves que vivien a l'edifici. La portera va pensar que aquella seria una de les seves últimes oportunitats per fer safareig amb algú de l'escala en l'exercici de les seves funcions.

—Bona tarda, Jaume —va dir tota riallera.

—Bona tarda, Maria.

—No s'imagina el que acaba de passar —va dir afegint un to misteriós.

—El què?

—Sap el mocós del tercer? Doncs el seu avi ha hagut de sortir expressament a buscar-lo per dur-li un entrepà, perquè el molt tanoca s'havia descuidat de berenar abans de treure a passejar el gos.

—Dona, és un nen —diu ell per disculpar-lo.

—Esperi, que això no és tot. Del no-res ha aparegut aquella bestiola tota sola. S'ha de ser badoc per oblidar-te de berenar i després deixar que se t'escapi el gos. Encara sort que l'animal se sap el camí tot sol. Vés a saber qui passeja a qui!

El veí anava dient a tot que sí amb el cap mentre intentava entrar a l'escala per desempallegar-se de la portera, que li seguia deixant anar tota aquella llauna. En aquesta conjuntura estaven quan va aparèixer de nou el gos, altre cop tot sol. La portera es va posar les mans al cap i va començar a augurar el pitjor dels mals tant per l'avi com pel nen.

—No es preocupi, Maria —va dir el jove—. Jo mateix aniré al parc a buscar-los i veurà com no serà res.

El neguit de la portera va augmentar fins al seu punt màxim quan, per tercer cop, va tornar a presentar-se aquell maleït gos. Es va parar a dues passes d'ella i va començar a bordar. Quan ja estava a punt de llançar-li l'escombra pel cap, el gos va deixar de cridar i va iniciar el camí cap al parc. A les poques passes es va tornar a girar, llançant un sol lladruc. La Maria estava atònita observant l'escena. El gos va fer dues passes més endavant i es va tornar a girar per bordar un sol cop. Al veure que la dona no reaccionava, el gos va llançar un nou lladruc. La portera va comprendre que l'animal li demanava que l'acompanyés. Sense tenir-les totes, va decidir que el destí havia posat sobre les seves espatlles la responsabilitat de resoldre aquelles misterioses desaparicions.

A pas de tortuga van arribar al parc. La zona era gran i trobar-los no seria feina fàcil. La Maria va mirar a banda i banda i no va veure res que li cridés l'atenció. La secció de jocs infantils, com cada dia a aquella hora, estava ocupada per hordes de nens i nenes que pugnaven els uns contra els altres per fer servir els gronxadors. Els que no estaven a la zona de jocs, circulaven en bicicleta acompanyats de pares o mares. L'altre gran grup d'usuaris eren els propietaris de gossos. La portera pensava que qualsevol dia aquells animals es farien els amos del món, com els micos d'aquella pel·lícula on surt el Charlton Heston i que tant li agradava mirar cada vegada que la feien per la tele.

El gos va enganxar amb la boca la punta de la bata de la Maria, fent una breu estrebada. Abans que la portera pogués reaccionar clavant-li un mastegot, va deixar anar la bata i va avançar unes passes al seu davant, esperant a que ella compregués que encara estaven a mig camí. El gos va fer una carrera curta i després va girar el cap per veure si ella el seguia. Quan ella es va acostar el suficient, va tornar a fer una altra carrera. Així, amb aquella mena de persecució

incitada per l'animal, es van anar internant en la part més frondosa del parc. Van anar a parar a una petita esplanada on hi havia una glorieta, on alguns dissabtes d'estiu tocava la banda municipal per amenitzar les darreres hores de la tarda, quan el sol havia donat treva a vilatans i visitants.

Aquella tarda la glorieta estava plena de gom a gom, però no pas de músics. Una munió de gent estava a dalt, d'esquena a la dona i el gos, fixant la seva atenció en alguna cosa que no es deixava veure. Tanmateix, la dona va pensar immediatament en una desgràcia, amb el nen de protagonista. Quan va començar a pujar les escales que donaven accés a l'escenari, el gos es va posar a bordar. L'avi i l'altre veí es van girar i la van ajudar a pujar els darrers esglaons. Va arribar a dalt de tot esgotada, amb el cor a la boca, i quan va començar a recuperar les forces va fixar-se en les cares de la resta de persones. Aquella munió de gent eren tots els veïns de l'escala. Al bell mig de tots va advertir la presència del nen desaparegut, acompanyat d'un enorme pastís de crema que duia gravat en xocolata "Feliç jubilació, Maria". Ella se'ls va mirar a tots, com passant revista, observant aquells somriures dibuixats als llavis que es van anar diluint quan la portera es va desplomar sobre el pastís víctima d'un atac de cor.

Mirall Trencat

HUMOR CASTELLÀ

1r premi: DAVID GONZALEZ CABALLERO

CHÁCHARA DIVINA

Verano de 2012.

El fin del mundo anunciado por profetas, ascetas y otros iluminados estaba muy cerca. Sin embargo, nadie era capaz de vaticinar la fecha exacta del Segundo Advenimiento de Jesucristo, el cual tenía que volver a la Tierra para juzgar al personal poco antes de que lloviera fuego y azufre del Cielo, y el suelo se abriera para enviar a los impuros al más profundo de los abismos. A sabiendas que el mundo debía terminar el 21 de diciembre de 2012, el Hijo de Dios no llegaría ese mismo día para ver cómo se hallaba su reino dos mil años después de su muerte. Obviamente vendría en pleno verano, puesto que es el mejor momento para conocer nuevos horizontes, pues hay que añadir que Jesús, en calidad de hombre, lógicamente preferirá los bikinis y tangas a los jerséis y bufandas.

Así pues, un caluroso día de verano, de aquellos que un sol abrasador hace sudar la gota gorda, una explosión de luz deslumbró a la población de la Franja de Gaza. Pero un poco después de ese intenso fognazo, se produjo una escena que recordaba los primeros instantes de *Terminator*,

una figura humana permanecía en cuclillas sobre una superficie chamuscada. Ataviado con una impoluta túnica blanca y unas sandalias de cuero, Nuestro Señor había aparecido en un campo de hortalizas palestino. De pronto, al percatarse del estruendo y de la presencia de aquel individuo sospechosamente vestido como un infiel, un 4x4 de las milicias de Hamás se le acercó.

Como ya sabéis, Jesús era capaz de convertir el agua en vino, de curar leprosos o multiplicar los panes y los peces, pero no podía detener las balas de un AK- 47. Así que Jesús de Nazaret volvió a morir pocos minutos después de su segunda llegada.

Pero ya lo dice el dicho: "no hay dos sin tres". Jesucristo resucitó de nuevo para recorrer el mundo tal y como había planeado en un principio. Esta vez, eso sí, pensó que sería mejor no pisar Tierra Santa y dirigirse a la otra punta del Mediterráneo, a la capital de Cataluña, la cosmopolita Barcelona.

Ipso facto fue a parar al Paseo de Gracia, concretamente cerca de La Pedrera. La muchedumbre apenas disimulaba su asombro al contemplar a aquel individuo barbudo ataviado con una túnica blanca. Los turistas y los dependientes de las tiendas de alto standing de ambos lados de la calle lo miraban sonriendo con socarronería. De pronto se oyeron unos fuertes

estampidos y el olor a pólvora llenó la atmósfera. Una marabunta de personas pertrechadas con eslóganes en las camisetas y pancartas ondeando al viento corrían a toda pastilla por la calle Provença perseguidos, no podía ser de otra forma, por los *Mossos d'Esquadra*. Jesús, al ver aquello, sintió compasión y caminó en dirección contraria a la multitud a fin de hablar con los perseguidores, tal como había hecho dos mil años atrás con los romanos. Cuando llegaron los policías, que le recordaban a los soldados pretorianos, se quedó observándoles con ojos de carnero degollado.

Inmediatamente dos armarios embutidos en kevlar, armados con plomo y con mucha, pero que mucha mala leche, apalearon sin misericordia a Nuestro Señor.

Jesucristo, enojado por aquel segundo vil recibimiento, después de dos intentos frustrados a la hora de contactar con los humanos, decidió dejarlo estar y esperar mil años más hasta que la raza humana madurase. A continuación, con un simple chasquido de los dedos abandonó el mundo terrenal y apareció en el Cielo, justo delante de Dios, su padre, dueño y señor de cuanto nos rodea.

-Jesús, hijo mío, ¿por qué vuelves tan pronto? ¿No estabas empeñado en realizar tu Segundo Advenimiento? –su voz omnipresente retumbaba en aquel recinto repleto de querubines.

-Sí, padre, pero la Humanidad no está muy por la labor de recibirme de nuevo. Es demasiado extraña, harto violenta y me confunde con quien no soy.

-Cierto, Jesús, pero eso te pasa porque has ido a un lugar donde tu aspecto ya no resulta el más adecuado. Las apariencias engañan, pero en un mundo tan materialista y donde la imagen es algo muy importante, alguien vestido así y con esos pelos no será nunca bien recibido. Mira en cambio qué bien le va a tu hermano...

-¿Hermano? –preguntó el Hijo de Dios con los ojos como platos.

-¿Caray, no me digas que no te lo había contado? Veamos... Pues resulta que hace un tiempo, me aburría aquí solo, decidí bajar a la Tierra un rato y...

-¡Pero, papá!

-Hijo mío, tienes que comprender que a veces me siento terriblemente solo y... ¡Pero qué demonios! Soy Yahvé, soy Dios y puedo hacer lo que me dé la gana. Pues bien, sí, tienes un hermano. Es más, ahora también tienes un sobrino.

-¿Qué? ¿Un sobrino? ¿Y cómo se llama si puede saberse?

-Thiago, un nombre no demasiado bíblico, pero al fin y al cabo yo no he sido quién lo ha elegido. Tan solo soy el abuelo de la criatura.

-¿Y quién es su padre? Quiero decir, ¿quién es mi hermano?

-¡Ay, hijo mío, qué bobo eres en ocasiones! A ver, ¿cuál es tu apelativo?

-¿Eh, pues el Salvador, el Hijo de Dios, el Mesías... Messi? ¿Thiago...? ¿Thiago Messi? ¿Entonces mi hermano es el juga...?

-¡Efectivamente! ¿Por qué crees que señala al Cielo cada vez que marca un gol? ¡Me los dedica a mí! Sois idénticos como dos gotas de agua, pero mientras tú te divertías convirtiendo el agua en vino, él convierte el fútbol en arte.

-Vaya, no sé qué decir. Confieso que me he quedado de piedra...

-Pues no hace falta que digas nada más. Anda, siéntate a mi lado para ver juntos el partido del Barça, como padre e hijo que somos.

Y así fue como Jesucristo se olvidó del Segundo Advenimiento (por eso el 21 de diciembre no pasó nada) y aceptó pasar un buen rato con su padre ante la televisión y un cuenco de palomitas mirando como su hermano, recién hallado, regateaba a diestro y siniestro a toda aquella banda de futbolistas tan terrenales y humanamente imperfectos... Bueno, no a todos, porque poco después Nuestro Señor se enteró de que el Anticristo, el ser que a la postre desencadenaría el Apocalipsis, también

existía, jugaba al fútbol y era fácil de identificar por ser el rival acérrimo de su hermano. Pero bueno, eso ya es otra historia...

2n premi: M JESUS PEREZ BARRIOS**El juego**

... Si no hubiera sido por mi costumbre de limpiar los cristales cada tarde a la misma hora, una es vieja y tiene sus manías, inspector... por eso y por la posición de mi piso, claro; ya ve usted que vivo en el ático del edificio central. Lo escogí así porque me gustan las alturas, aunque algunos piensen que fue por controlar mejor a los vecinos: se cree el ladrón... ¿verdad, usted?

Ya veo que tiene prisa, pero prefiero explicárselo aquí que ir a comisaría. Ya sé, ya sé que no es costumbre...y, aunque sea por mi edad, hijo ¿no puede hacer una excepción? ¡qué amable es usted! ¿un café no querrá? ¿o cómo está de servicio no puede? total, los muertos ya no se van a mover, claro que en vida ya se menearon bastante, sobre todo ella. Y que conste que yo cotilla no soy, pero bueno, aquí veraneamos siempre los mismos y nos conocemos todos. El caso es que yo dale que te pego con mis cristalillos, que están como un jaspe, ya lo ve usted.... y cuando miraba hacia su bloque la veía levantar el auricular cada día a la misma hora y luego lo colgaba de golpe, como si diera un portazo, que yo pensaba: así tratas a las cosas, igual que a las personas. Que te hablaba así que ponía los morros como si fuera a hinchar un globo. ¡Más tonta leche era la pobre! siempre

dándose aires y subida en los andamios esos, que con mis pies hubiera dado... mire, inspector, mire que juanetes, que parecen las pezuñas de una vaca... pero no, la condenada, que Dios la tenga en su gloria, siempre encima de esos tacones que no sé cómo no se caía y se rompía la crisma... y que los llevaba todo el día puestos, ¡eh! hasta para andar por casa, que cuando se echó el último novio, un muchachote de color como se dice ahora, de color negro, para ser cabales, que parecía el hombre un armario de azabache, y yo fui a darle una carta, que el cartero, ¡Más torpe que un cerrojo, el pobre!, había echado en mi buzón, allí estaba ella con los tacones y el biquini, ¡Señor! una mujer con espolones que ya andaba más cerca de los sesenta que de los cincuenta, no me extraña que el marido... por lo que yo sé una bellísima persona, muy sencillo, que te ayudaba con la compra si te veía cargada o te sujetaba la cancela de la entrada para que pasaras, claro que eso era antes, que al cabo de un tiempo el hombre cambió y ya no saludaba y tenía siempre una mirada áspera y si le sonreías te hacía una mueca como si se hubiera pasado el zumo de un limón por la cara y, claro, ya la verja ni rozártela para que pasaras ¡Hay qué ver cómo cambian las personas! una pena, la verdad. Sí, sí, ya sigo, ya. Pues claro que me pareció raro que estando separados él hubiera alquilado el apartamento de enfrente, pero yo lo que no es asunto mío, pues... al principio no caí en que

siempre que ella cogía el teléfono, él también tenía el auricular levantado ¡ah, y los prismáticos colgados al cuello! que parecía que jugaban. Casualidades, me dije, pero después de una semana empecé a atar cabos. Igual ella no le dejaba acercarse y él la telefoneaba y ella le colgaba; hay hombres así, sin pizquita de orgullo.... pero cuando le vi abrir la cristalera con el teléfono en una mano y la pistola en la otra, le juro que me quedé con las patas colgando, pero entonces, inspector, la vi a ella agacharse rápida como una centella, que pensé: de ésta se troncha: claro que igual se había quitado los zapatos de tacón y por eso iba más ligera.... sí, sí, ya sigo, ya... el caso es que la mujer se levantó al momento y con otra pistola en la mano, lo que yo le diga, inspector, cada uno con su pistolita desde lejos y los prismáticos colgados, que parecía que iban a cazar perdices... luego se oyeron dos taponazos, como si brindaran y ya, casi al mismo tiempo, se cayeron igual que dos sacos ¡plaf! y ¡plaf! ¿qué? bueno, no, eso no lo oí, pero me lo imagino porque una vez que mi prima Engracia, que tiene azúcar, se mareó y se cayó al suelo hizo ese mismo ruido: ¡plaf! claro que lo suyo fue sólo un *plaf*, al ser soltera y caerse sólo ella... aunque el suyo igual valía por dos porque la prima Engracia pasa de los cien kilos...

En fin, inspector, no sé qué más puedo decirle. No avisé enseguida porque primero esperé a ver si se levantaban, el uno o la otra, pero no, allí

no se movió ni la cortina y, en confianza, hijo, luego me acerqué un momento al comedor y me eché una copa de orujo para pasar el susto, uno muy bueno que me traen del pueblo, y después se conoce que con los nervios ¡qué malos son los nervios, señor! pues se me olvidó el número de la ambulancia y el de ustedes. ¡Qué lástima! si hubiera avisado antes igual los hubieran salvado... Ah, pues me alegro, bueno, quiero decir que me quedo más tranquila, inspector, si ya estaban los dos fritos, poco podía haber hecho yo ¡un alivio, hijo!

No, yo miedo no pasé, no señor, ni pizca, si parecía una película de esas de la *tele*... Ay, qué lástima... con lo bonita que es la vida... ¿sabe qué, inspector? a mí esos dos me dan mucha pena. Sí, ya sé, ya sé que se mataron a tiros y a sangre fría, pero para odiarse así, ¡ay, inspector! usted es que es un chiquillo, pero créame, para odiarse así, antes se tiene que haber querido mucho, se lo digo yo que soy gata vieja.

RELAT FANTÀSTIC

1r premi: JOSE LUIS RODRIGUEZ ALONSO

Reset humà

Aquell dia va començar com un qualsevol, com ha passat sempre a la història. Sí com quan els treballadors Dánzig a Polònia anaven a treballar la matinada del 1 de setembre de 1939, o quan els nens de l'escola Grupo Escolar Hermenegildo Giner de los Ríos (ara Ramiro de Maeztu) a Nou Barris s'aixecaven dels seus llits per a anar a aprendre la lliçó un 17 de juliol de 1936. Sempre és igual, només uns pocs saben el que està a punt de començar, la resta, encadenats a la seva rutina i als seus alliberadors somnis viuen el seu dia a dia...

El Sire portava ja corrent dotze minuts per la muntanya de Collserola, havia començat al castell de Torre Baró com cada dia que lliurava del seu treball (era bomber de professió) i anava seguint el camí fins passar el forat del vent, on deu

minuts després donava sempre la volta. Però aquell dia, a les onze del matí, just al pont que creua la carretera de Cerdanyola es va fer de nit. La foscor ho va impregnar tot. Va mirar en direcció al mar, i va veure com les llums de

la ciutat es van anar encenenent en efecte dominó, guiats pels sensors que no entenen d'hores, si no de quantitat de llum. Al cel no hi havia cap estel, ni lluna, era la foscor total. Era com intentar veure a una cova profunda sense una espelma o un llumí, era com si la terra de sobte hagués entrat en un coma profund.

Una sensació estranya el va envair, començava a ser conscient de que tot el que estava esdevenint era greu. No portava mòbil a sobre, estava cec en un món digital, no sabia que estava passant. Va trigar uns minuts a sobreposarse, i quan ja havia decidit el que faria, un soroll ensordidor el va fer mirar cap al cel, però una llum intensa li va fer tancar els ulls. El que va passar després no ho va oblidar mai: el cel negre es va convertir en una mena de pantalla de cinema on s'estava projectant una pel·lícula. Unes imatges que al principi li semblaven impossibles: esdeveniments importants de la història de la humanitat que no semblaven reconstruccions actuals, era com una porta al passat on es mostrava com els Egipcis van construir les piràmides o com els Romans van conquerir la península Ibèrica. Imatges ultra realistes que semblaven més una finestra al passat que una reconstrucció pròpia d'una productora. El Sire ho va tindre clar molt ràpidament quan va veure per exemple, imatges dels atemptats de les

torres bessones a Nova York des de perspectives impossibles, on es mostraven clarament què el govern dels Estats Units estava darrere de tot...

El curtmetratge va continuar fins als dies actuals i va prosseguir... es va tornar cada cop més tètric, mostrant un clima més advers i una humanitat més enfrontada pels últims recursos que quedaven en un planeta que cada cop era menys verd. Les imatges de guerra molt crues sense censura de cap tipus van aparèixer: nacions confrontades en un conflicte mundial que acabava amb una terra inert, sense vida, amb un panorama desolador, on tot un planeta havia estat malgastat per la cobdícia d'uns pocs. On les banderes havien servit per confrontar continents sencers deixant a una banda, la perspectiva que tots tenim un origen comú: la terra.

Finalment, la pel·lícula va finalitzar, però ho va fer d'una manera molt enigmàtica: va mostrar un comptador que començava en el número tres, que va baixar fins al dos i que tot seguit va mostrar una data futura a cinc anys vista. De sobte, el sol va tornar a aparèixer i la càlida llum ho va tornar a impregnar tot. Havia passat una hora exactament. L'hora més estranya i enigmàtica en tota l'existència de la humanitat.

En Sire va arribar a casa més ràpid que mai, i va llegir tot el que deien les xarxes socials, els missatges dels seus coneguts i amics, els principals mitjans de comunicació. El fenomen havia causat suïcidis de persones que pensaven que la fi del món havia arribat o que estava molt pròxima, havia generat milers d'hipòtesis que anaven des de experiments militars a un missatge diví, passant per un ultimàtum alienígena a la terra...

El temps va deixar dues teories a sobre de la taula, que divergien en si l'origen era diví o extern a la terra (més seguit pels homes de ciència), però compartint un significat comú: una mena d'ultimàtum de canvi en la gent que habitava a la terra.

Però fins a arribar a aquesta conclusió es van perdre quasi dos anys sencers. Tres anys per fer un suposat canvi era molt poc temps, sobretot en un món que es movia per interessos, on els més rics no volien rebaixar-se, on l'egoisme d'uns privilegiats va imposar una nova teoria: només era el compte enrere per un altre missatge global.

Tot i això, alguns partits emergents van fer grans canvis, però el llast dels més poderosos va paraitzar la majoria dels progressos: energies renovables cent per cent integrades a les societats, polítiques més encaminades a les societats com a un conjunt de persones i necessitats comuns, envers falsos patriotes amagats sota els interessos de les banderes, dissolució de fronteres, entre d'altres. Però tot l'ecosistema que conformava la terra i la humanitat, va canviar molt poc en aquests cinc anys, i la data que es va mostrar a l'anterior projecció va arribar...

Va ser com l'altra vegada, encara que aquest cop en Sire no estava corrent, sinó de guàrdia al parc. Acabaven d'esmorzar tots plegats i els bombers de torn es van asseure junts davant de la paret del parc contemplant el cel, esperant algú missatge com l'anterior. Entre bromes nervioses, les onze del matí van arribar i al cel, només van aparèixer dues coses: el comptador es va moure del dos a l'un i una nova data que expirava en cinc anys més. Seguidament, un soroll ensordidor va fer tremolar el terra, i tot seguit el telèfon d'emergències va començar a sonar...

Aquell dia ho va canviar tot: el cinquanta per cent de la civilització humana i de la seva població va desaparèixer per complet, la meitat exacta de cada

continent de la terra va rebre el que més endavant es va arribar a nomenar “El reset humà”. Ciutats seccionades per la meitat, on una part continuava sent com sempre, i l’altre era natura, animals. Era com si mitja terra hagués tornat a l’època pre-homosapiens.

Ja no es va tornar a parlar d’hipòtesis, l’impacte en la societat i en els governs va

ser enorme, va ser definitiu. La humanitat es va sentir petita, el seu ego va quedar

tocat. No importava si el missatge era diví o extraterrestre, era molt clar: o la societat canviava o la terra no seria pels humans...

Pocs governs al món van continuar amb les polítiques anteriors, i els que ho van fer van ser enderrocats per la seva pròpia gent amb l’ajuda dels països que estaven amb la nova corrent mundial.

Els cinc anys van tornar a passar ràpidament, la data va tornar a arribar però amb

un compromís ferm, una humanitat unida per una tragèdia que tenien la sensació que havien generat ells. La por els va fer valents i sense saber si el

seu esforç hauria sigut suficient, van mirar el cel... de nou la foscor, donant pas al comptador amb el número 1... no va passar res més.

2n premi: FRANCISCO SEGURA RAMIREZ

Pupa

¿Estaría toda Barcelona asentada sobre un inmenso cementerio, tal y como aseguraban los grandilocuentes titulares de los periódicos? Era la misma historia de siempre: bastaba con rascar un poco en la gastada superficie de su piel y afloraba otra necrópolis romana. Las obras de prolongación de una línea de metro; la construcción de una nueva carretera; la excavación en un solar para colocar los cimientos de un edificio, o la instalación de colectores y tuberías, deparaban con frecuencia gratísimas sorpresas a los historiadores y arqueólogos.

En esta ocasión, las obras de rehabilitación en una recoleta plaza en el casco antiguo habían sacado a la luz los huesos de medio centenar de viejos barceloneses, sobre los que, sin sospecharlo, varias generaciones de niños habían estado jugando despreocupadamente.

Pero, a decir verdad, el único hallazgo auténticamente valioso de aquel yacimiento, según los especialistas, era un pequeño sarcófago de mármol que contenía los restos de una niña de unos seis o siete años y su muñeca de marfil, su *pupa*.

El sarcófago, ornado con laboriosos relieves que representaban diferentes escenas mitológicas, como el rapto de Proserpina o el descenso de Orfeo a los Infiernos, se quedó en la sala romana del Museo Histórico-Arqueológico Municipal, cerca de la muñeca articulada de marfil, que compartió espacio en una vitrina con animalillos de terracota, canicas de barro, astrágalos de carnero para jugar a las tabas y otros vetustos juguetes. El montón de huesecillos acabó en el almacén del museo, dentro de un cajón, a la espera de ser estudiado con mayor detenimiento.

Transcurrieron unos días y, una noche de luna llena, cuando el último de los visitantes hacía horas que se había marchado y el vigilante de seguridad había conectado ya las alarmas, el cajón del almacén donde reposaban los restos de la niña empezó a abrirse solo, muy poco a poco, hasta que llegó a su tope y se detuvo. Lo primero que dejó ver fue las diminutas y finas falanges de su mano derecha, y después asomó, muy tímidamente, su descarnada pero graciosa calavera. Luego se incorporó y pasó una de sus esqueléticas piernas por encima de uno de los lados del cajón, que estaba casi a ras de suelo. En cuanto la punta de su pie tocó la fría baldosa, ocurrió algo tan extraño como todo lo anterior: su esqueleto, de repente, se fue recubriendo, con una rapidez vertiginosa, de nervios, músculos, tendones y piel, hasta quedar convertido en un cuerpo de carne viva y palpitante.

Inmediatamente después, una túnica de deslumbrante blancura, ribeteada de azul añil, cubrió su desnudez, dándole un aire espectral.

La pálida luz de la luna se colaba a través de las ventanas ojivales; el silencio más absoluto reinaba en el palacio medieval. “*Mea pupa, mea pupa...*”, empezó a balbucear la niña, y su voz quejumbrosa resonó cavernosamente por las amplias estancias.

Caminando a tientas en la lechosa penumbra, con paso inseguro y titubeante, se dirigió a la salida del almacén e intentó abrir la puerta. Al ver que estaba cerrada con llave, la forzó mediante un violento empujón, denotando una fuerza impropia de su aparente fragilidad.

Sabía adónde iba; no corría peligro de perderse en aquel intrincado y oscuro laberinto plagado de salas y escaleras, lleno de quietas y silenciosas figuras que la miraban con sus ojos muertos. Si caminaba tan lentamente, era por la falta de costumbre, por la falta de ejercitación.

No tenía ningún miedo. Bajó escaleras de madera que crujieron débilmente con su peso liviano; dobló tenebrosas esquinas tras las cuales le esperaban más bustos y esculturas de aquellos que, a lo mejor, fueron sus contemporáneos, y, al fin, encontró lo que buscaba.

Impaciente, recorrió a toda prisa los últimos metros que la separaban de su muñeca prisionera y se detuvo frente al cristal de la vitrina: antes de propinarle el violento puñetazo que lo hizo trizas, se vio reflejada en él y se reconoció.

El estrépito de cristales rotos alarmó al vigilante, que en ese momento se hallaba custodiando la entrada del edificio. Tenía un oído muy fino y supo con exactitud de dónde había procedido el ruido. Empuñó con fuerza su porra y se dirigió hacia allí con determinación.

Desde la puerta, barrió la sala con el haz de su linterna y comprobó que no había nadie. Se acercó a la vitrina y descubrió el robo. Antes de continuar sus pesquisas, llamó a la policía.

Contando ya con la ayuda de los agentes del orden, se registró meticulosamente cada rincón de las instalaciones y comprobaron que, además de la muñeca, el ladrón –que había conseguido huir sin ser visto– se había llevado también los restos de su antigua propietaria.

Nadie se fijó en la fina capa de polvo blanquecino que había al pie del sarcófago, producido por el roce de su tapa al abrirse y cerrarse.

Des de les entitats organitzadores i col·laboradores volem agrair als participants totes les seves obres i donar l'enhorabona als premiats en aquesta edició del Concurs Literari de Nou Barris.

Per molts anys més de Premis literaris a Nou Barris!

